

NAMAS SU VAIDUOKLIAIS

Vėl ir vėl atsibudės girdi, kaip tyliai dunksteli durys. Tai po namą, laikydamiesi už rankų, vaikščiojo jie, kažką lietė, kažkur žiūrinėjo, kažko ieškojo šen bei ten - du vaiduokliai.

„Tai čia“, - kalbėjo ji. „Ir ten taip pat!“ - atitarė jis. „Ir viršuje“, - vos girdimai kvépavo ji. „Ir sode“, - šnabždėjo jis. „Tyliau, - kartojo abu, - nepažadinkim jų“.

Bet jūs nepabudinot mūsų. Ne. „Jie kažko ieško: va, atitraukia užuolaidą, - pasakai sau ir perbėgi akimis vieną du puslapius. - Pagaliau surado“, - atsidūksési su palengvėjimu ir pasižymési puslapį. Paskui, pavargęs nuo skaitymo, atidési knygą, apsidairysi: namuose nieko néra, visos durys atidarytos, palaimingai ulbauja girių balandžiai, o ir iš fermų girdisi kuliadosios dundesys. „Kodél aš čia? Ko ieškau?“ Mano rankos tuščios. „Galbūt ten, viršuje?“ Ten, pastogéje, obuoliai. Ir vėl žemyn; sode né judesio, tiktai knyga nuslydo į žole.

Jie rado šitai svetainėje. Ir niekas nematé jų. Lange atsispindėjo obuoliai, atsispindėjo rožės; žaliavo stikle lapai. Kai jie jéjo, obuolys vos pastebimai pasisuko auksiniu savo šonu. Durys atvertos, ir štai jau kažkas leidosi ant grindų, kilo sienomis, dengé lubas - kas tai? Mano rankos tuščios. Kilimu šmestelėjo pralekiančio strazdo šešėlis, iš bedugnés tylos pleveno balandžių ulbesys „Čia, čia, čia, - tyliai plaké namo širdis. - Lobis čia; kambarys...“ Staiga namas nutilo. Vadinasi, jie ieškojo lobio?

Bet šviesa tuoju užgeso. Gal šitai sode? Tén tamša audé savo audinj, skandindama medžius, gaudydama paklydusj saulés spindulj. Trapus, lengvas spindulys, šaltai perskrodes sutemas, spindulys, jaudinės mane, vis švytėjo už stiklo. Mirtis - tai stiklas; mirtis atskiria mus; prieš šimtus metų ji pirmają nusivedė moterį, našlaičiu paliko namą, aklinais užtraukė langus, tamša priplidė kambarius. Jis paliko namus, paliko ją, išvyko į šiaurę, po to į rytus, maté žvaigždes, skendinčias pietų danguje; grijo prie atšalusio židinio kalnų papédėje. „Čia, čia, čia, - džiugiai plaké namo širdis. - Lobis tavo“.

Véjas siaučia alėjoje. Siūbuoja, lanksto medžius. Ménuliški purslai aptaško sodą, blaškosi po lietumi. Bet iš lango srūva rami šviesa. Žvakė dega ramiai ir aiškiai. Du vaiduokliai sukinėjasi po namus, atidarinéja langus, šnabždasi, bijodami mus pažadinti, ieško savo džiugesio.

„Čia mes miegojome“, - kalba jie. „Ir bučiavomés, bučiavomés...“ - atitaria jis. „Prabusdavome ryte...“ „Medžiai už lango spindéjo sidabru...“ - „Viršuje...“ - „Sode...“ - „Vasarą...“ - „Snieguotą žiemą...“ Namų gilumoje tyliai bilsnodamos užsiderinéja durys, tarsi plaktų širdis.

Jie vis arčiau; sustingo prie slenksčio. Véjas užpuola namus, sidabriniai lietaus lašai bėga žole. Tamša temdo mūsų akis; mes negirdime žingsnių; nematome moters, išskleidusios virš mūsų savo miglotą apsiaustą. Jis ranka pridengia žibintą. „Pažvelk, - kužda jis, - kaip giliai miega. Ant jų lūpų meilės įspaudas“.

Iškélé sidabrinę lempą, jie palinksta, ilgai, įdėmiai žvelgia į mus. Ilgai stovi šalia. Atlekia véjas; virpteli žvakės liepsna. Ménulio šviesos spinduliai išgąstingai slysta grindimis, sienomis ir susikryžiavę krenta ant palinkusių veidų; jie giliai susimąstę; įsižiūrēdami į miegančiuosius, du vaiduokliai ieško glūdinčio džiaugsmo.

„Cia, čia, čia, - džiūgauja namo širdis. „Kaip seniai...“ - atsidūsta jí. „Tu vél suradai mane“. - „Čia mes miegojome, - šnabžda ji, - skaitėme sode, juokémės ir barstėme obuolius pastogéje. Čia mūsų lobis...“ Lempos šviesa paliečia mano skruostus. „Čia! Čia! Čia!“ - siautulingai plaka mano širdis. Aš atbundu ir šaukiu: „Tai štai yra jūsų lobis! Šviesa sieloje“.